

Sama . . .

Lep pomladanski popoldan je bil. V zraku je vse dišalo po cvetju. Že so se razcvetele črešnje in kazale svoj snežnobeli nakit. Pridne čebelice so letale okrog cvetov in iskale belih čašic. Zdajpazdaj je zavel malo močnejši veter, in cvetje je padalo na zelena tla, enako snežinkam, ki jih drvi jesenski čas veter na zemljo.

Gospa Zornik je sedela na vrtu v utici in je šivala. Gorki žarki solnčni, ki so prisijali tudi do nje skozi napolpodrto streho, so jo kar omamili, da sama ni vedela, kedaj. Zastalo ji je delo in morala se je nasloniti na mizo. Zaziblje jo polagoma spanec, zadremlje in objamejo jo lepe sanje — — —

Zdi se ji, da je v mestu. Sredi cvetočega vrta sedi in bere. Kraj nje rastejo šibke marelice, ki jih je nakitila pomlad z lepim rdečim cvetjem. Sredi vrta stoji lepa visoka hruška, bela kot sneg. Prav na njo siplje svoje cvetje. Vse je tiho okrog . . .

A kar se vzbudi šum. Kot bi prihajal iz daljave cel roj bučel, ravno tako se ji zdi. Vedno bolj razločni so glasovi. Kar zasliši mil glasek: „Mamica, mamica, smo že tu!“ Prepriča se, da so bili to otroci, ki so tekli za ograjo po cesti in delali šum. Vsi veseli vstopijo okrog nje in ji dajejo cvetke, ki so jih natrgali v gozdu. — Pred njo stoji svetlolas deček — njen Vladko. Ta ima najlepše cvetke. Ponuja jih ji in se smeje srčne zadovoljnosti, da jo bo razveselil. Ona se sklone, vzame cvetke in njega v naročje. Gorek poljub mu dahne na čisto čelce in ga pogladi po laseh. „In zakaj te ni bilo toliko časa, moj Vladko. Mislila sem, da se ti je že kaj pripetilo v gozdu“. —

„Ne mamica, nič se ni pripetilo, saj pravite. da se mi ne more nič zgoditi, če molim k angelu varihu. In jaz sem molil, preden sem stopil v gozd“.

Samega veselja ne vé ona, srečna mati, kaj naj mu da za tako nedolžnolep odgovor. Poljubi ga še enkrat in zopet . . .

Drugi otroci stoje okrog nje in jo gledajo. Vsi so dobri, veseli, in ona jih ima rada, a Vladkota bi ne zamenjala z nobenim, tudi najpridnejšim kakega sosedu.

„Pojdite domov, otročiči, k staršem, da vas ne bodo iskali, in pridite še jutri“. Zazdi se ji pa, kot bi jih odganjala, zato reče hitro zopet: „Ali pa pojdi še malo k njim, Vladko, in igrajte se še nekaj časa“. In odskaklja.

Leteli so od nje prav do konca vrta in zopet nazaj.

Ona pa vzame zopet knjigo in čita, čita . . . Naenkrat pa nekaj zašumi . . . Kot črn oblak se usuje nekaj na vrt in tema zavlada za hip . . .

Pogleda okrog . . . Prav na koncu vrta zagleda Vladkota, a nad njim črno ptico, ki mu grozi z močnimi kremplji . . . Zvrti se ji v glavi, in skoči pokonci — — —

Solnce je sijalo, in okrog nje je vladala smrtna tišina. Pogleda okrog. Nad njo je bila špranja, skozi katero je veselo sijalo solnce in ves zrak je bil kar nasičen sladkega vonja razcvetelih hrušek in črešenj.

„Ah, sanje, te mučne sanje“. Gospa Zornik se je prepričala, da se je vzbudila iz težkih sanj. Zbolela jo je glava, kot bi jo bil kdo udaril, in zamislila se je v polpretekle čase . . .

* * *

Nedavno je bivala še v mestu. Majhna soba s preprosto opravo je bila njeno stanovanje, odkar ji je umrl dragi soprog, ki je bil uradnik. Skromno in mirno je živela s svojim Vladkotom. Pokojnine je dobivala toliko, da se jima ni bilo treba bati hudih časov; a poleg tega je dobivala še toliko od dela svojih rok, da so se poravnali vsi najnujnejši troški.

Edino njeno veselje je bil sedemletni Vladko, ki je hodil prvo leto v šolo in je pokazal nenavadno nadarjenost. Kdo bi bil popisal veselje materino, kadar je prinesel sinko domov lepo izpričevalo, znak marljivosti!

Toda njeno veselje in upanje na lepo sinovo bodočnost je bilo kratko. Osulo se je kakor snežnobelo cvetje, kadar potegne močan veter — —

V mestu se je javila med otroki huda bolezen. Dobil jo je tudi Vladko. —

Neko noč mu je bilo posebno hudo. Do ranega jutra je prebedel uboga mati ob postelji edinca, molila z njim in se topila v prevročih solzah.

Zjutraj, ko so prvi žarki vzhajóčega solnca obsvetili zemljo in oblake, podobne nedolžnim ovčicam — takrat je splavala dušica nedolžnega jag-njiča nad oblake zemeljskih težav in britkosti . . .

Materi se je krčilo srce, a on je bil že srečen, tako neizrečeno srečen. —

Pokopali so ga, in ž njim vred vse zelene nade, ki jih je gojilo zlato materinsko srce . . .

Od onega časa se je zdelo gospe Zornikovi življenje v mestu tako dolgočasno, tako neznosno. — Začutila je, kako je sama na svetu . . .

Ostavila je mesto, ki jo je spominjalo pri vsakem pogledu na umrlo srečo, in se je preselila v vas.

Mislila je, da bo tukaj lažje pozabila svojih dragih. Toda vračali so se spomini, kadar je videla nedolžno deco, ki je skakljala po travnikih in se smejala zlate zadovoljnosti.

Gledala je včasih snežnobelo cvetje, ki se je usipalo po tleh, in si je mislila: Tako smo mi ljudje. Zdajpazdaj odpade kdo z drevesa življenja v hladni grob. Ravno tako so šli moji dragi in so me pustili tukaj — tako samo . . .

Slavko Slavič.

